Sveitarblað þetta kemur út um annan hvern Laug-
ar dag, og ekki minna þenn sex póstpapp-
írs arkir í hvert skipti

Uppsögn skrifleg bundin við sumarmál ógild nema komin sé til ritnefndar fyrir þann 25. Apr. n.k.

Fjallfari

2. Ár | **2. Hefti** | **3. Blad** | **№ 6**

Veðramóti Laugard. 18. Jan. 1902

Ritnefnd:

Stefán Björnsson
Guðrún S. Björnsdóttir
Þórdís Jónsdóttir.

Svar til Atla

Nýlega hefi eg lesið, í 3. tölublaði Fjall-
fara. Þá sá eg þar meðal annars, grein-
ina Hjúin, er mér þótti nokkuð
athuga vert, vil eg því í eptirfylgandi
línum, fara nokkrum orðum
um grein þessa. — Greinarhöfundur
hinn svonefndi Atli, lætur í ljósi,
gremju sína yfir því hve menn
í hjúa stöðunni, séu yfirleitt fjarri
því, að uppfylla skyldur sínar; því
get eg ómögulega verið sam dóma, að
þau (hjúin), séu nokkuð fjær því, að
uppfylla samvizku skyldur sínar,
heldur en aðrir í húsfélaginu, svo
sem börn og húsbændur. — Atli telur
upp, heilmikið af hjúa skyldunum

sem hvamt lögmálinu, og það fyrst
og fremst, að hjúin eigi að elska og virða
húsbændur sína. Þetta getur nú
satt verið, en [illegible] það skerr er víst
öllum full ljóst, að við brjótum
öll lögmálið meira og minna, í hverri
stöðu sem vér erum í mannfélaginu
og þarf ekki hjúin ein til að taka í
það efni; enda get eg ekki gefið þeim
að sök, þó þau ekki beint elski hús-
bændur sína, en á lít, að þau geti þess
utan, auðsýnt þeim tilhlýðilega virð-
ingu og unnið verk sín trúlega.
Það að hjúin hangi við verk sín aðeins
kaupgjaldsins vegna, en hirði ekki um,
hvort þau komi að nokkrum notum,
eða ekki, á sér víst mjög sjaldan stað,
enda mala allmargir á móti því að
svo geti verið, því flestir húsbændur
munu vita svo mikla eptir tekt

hvernig unnið er hjá þeim, að þeir als ekki
gjöra sig ánægða með slíka þjónustu.
Eg hefi kynnst mjög mörgum hjúum
en aldrei orðið vör við að hún líklega hugs-
unar hátt, sem Atli lýsir hjá þeim, en
að kærleysi, letin, hugsunar leysi og
ótrúmennska, í sinni hjúastöðunni,
fari vaxandi er svo fjarri öllum sanni;
og er því líkast, sem höfundur greinar
þessarar, veiti litla eptir tekt framför-
um nú tímanna, bæði í búnaði og fleiru;
sem munda ómögulegar, ef hjúin
reyndust yfirleitt eins og hann lýsir
þeim, enda mun lengst af sannast,
gamla máltækið „Hjúin gjöra garðinn
frægann" og eins mitt því heldur sem
kaupgjaldið er hærra, því flestir eru svo
skapi farnir að þeir vilja heldur vinna
fyrir gig. Ef Atli hefir, með grein sinni
ætlað að vekja betri áhuga á skyldu rækt

sem kvad lögmálinu, og þad fyrst
og fremst, ad hjúin eigi alúdlega virda
húsbændur sína. Þetta getur nú
satt verid, en [illegible] ljóst er víst
1. öllum fullljóst, ad vid brjótum
2. öll lögmálid meira og minna, í hverri
3. stödu sem vér erum í mannfélagi
4. og þarf ekki hjúin ein til ad taka
5. því áfram; enda get eg ekki gefid þeim
6. ad sök, þó þau ekki beint elski hús-
bændur sína, en álít, ad þau geti þeim
utan, audsýnt þeim tilhlýdilega vird-
7. ingu og unnid verk sín trúlega.
8. Þad ad hjúin hangi vid verk sín einungis
9. kaupgjaldsins vegna, en hirdi ekki um
10. hvort þau komi ad nokkrum notum
11. eda ekki, á sér víst mjög sjaldan stad,
12. enda mæla allmargir á móti því
svo geti verid, því flestir húsbænd-
ur munu veita svo mikla eptirtekt

hvernig unnid er hjá þeim, ad þeir als ekki
gjöra sig ánægda med slíka þjónustu.
Eg hefi kynnst mjög mörgum hjúum
en aldrei ordid vör vid ad hinn ljóta hugs-
unarháttur, sem Atli lýsir hjá þeim, en
ad kæruleysi, letid, hugsunarleysi og
ótrúmennska, í sinni hjúastödunni,
fari vaxandi er svo fjærri öllum sanni
og er því líkast, sem höfundur greinar
þessarar, veiti litla eptirtekt framför-
um nú tímanna, bædi í búnadi og fleiru;
sem mundu ómögulegar, ef hjúin
reyndust yfirleitt eins og hann lýsir
þeim, enda mun hugsast ad sannast,
gamla máltækid: „Hjúin gjöra gardinn
frægann.“ og eins mætti því heldur sem
kaupgjaldid er hærra, því flestir eru svo
skapi farnir ad þeir vilji heldur vinna
fyrir sig. Ef Atli hefir, med grein sinni
ætlad ad vekja betri áhuga á skyldurækni

meðal manna þá hefði hann heldur átt að benda orðum sínum til húsbændanna, sem aðallega eiga þá að vera fyrirmynd á hverju heimili.

Nú mun hinum náttúrlega manni eiginlegast, að vilja aptur gjalda líku líkt, þá er það auðljóst, að framkoma húsbændanna gagnvart hjúum sínum, hafi afar mikil áhrif á þau. — Þeir húsbændur er auðsýna hjúum sínum alúð og nærgætni og eru áreiðanlegir í loforðum sínum við þau, munu fljótt ávinna sér, traust og hylli hjúa sinna svo þau láta ekkert ógjört til að efla hag þeirra. — Aptur á móti þeir húsbændur sem sífellt eru með vanþakklæti, ónot og tortryggni, við hjú sín vanta þó hvað vel sem þau vinna gjöra þeim lífið leitt, og hafa skaðleg áhrif á breytni þeirra. Það eg ekki tala

um þá húsbændur sem á allan hátt með kannske nota sér munaðleysi hjúanna, láta þau vinna langt fram yfir það, sem skyldugt er, veita þeim illt atlæti og lítið kaup, svo æfi þeirra líkist fremur þræla oki en frelsi nútíðar manna.

Þá hefir nú ræst sá grunur Atla, að grein hans hefði mótmæli, og er vel, ef hann hefir þegar fundið til þess sjálfur að hún var ekki á sem beztum rökum byggð, og þá er vonandi að hið næsta er hann ritar verði ~~ef~~ sanngjarnara.

Unnur (gott)

Aðsetursstaðir embættismanna

Eg gjöri ráð fyrir að nokkrir muni þær vera af bændum Fjallfara sem þykir ritgjörð mín í síðasta tölublaði

hans, um þetta efni, er eg nú rita nokkur niðurlagsorð um, fremur þýðingar lítið mál, þar sem einungis sé talað um hvar embættis mennirnir búi haganlegast einsog það sé ekki sama, hvort embættis mennirnir búi búum sínum til sveita, eða hafi aðsetur sitt í kaupstöðum. Að minnsta kosti ætti alþýða að vera það meira (~~al þýðu m~~) áhugamál hafi eg heyrt marga segja, að í [illegible] góðum kaupstöðum sé hægt að fá góða þjón[illegible] og fleira því líkt. En einmitt fyrst sem öllum mönnum getur skilist er nokkurt skynbragð bera á það, hvað nauðsynlegt það er og ómissandi, að lög séu til, og yfirvöld í landinu, og góð regla og stjórn, að allt þetta þurfi þó að vera með svo haganlega fyrir komulagi, sambandi og samtökum hvað við annað, að það eina útaf fyrir sig, einsog allt annað til

samans, nái sínum góða tilgangi, og geti verið í samhljóðun, hvað við annað; í stuttu máli sagt, að lögin nái tilgangi sínum, yfirvöldin fullnægi skyldu sinni og þegnarnir nái rétti sínum, ef þeir eru áreittir, eða af laga bornir, og í öðru lagi hvað verzlunar stöðina áhrærir þá verða það meira um margur byggur að þar sé góð regla og stjórn, því svo munu þeir bezt byggjast og vera aðgengilegir til uppsiglingar og aðsóknar, að þar sé ekki flest í reiðileysi og hver hönd upp á móti annari, og munu ekki fremur en verkast vill óhultir um rétt sinn og eignir, og einsog það er viðurkent og sannað, af öllum siðuðum og mentuðum þjóðum, að kaupverzlun sé hverju félagi og þjóð nauðsynleg einsog það og nauðsynlegt að verzlunin hafi vissa staði sér til aðsetur, hvar -

seljendur og kaupendur geti í friðhelgi
laganna, hist og átt kaup saman, því um
og enginn einstakur maður, eða fèlag þar
1. komist svo af, að ekki sé meira eða minna
2. komið uppá nágrannana sína eða þá sem
3. fjær búa, eins er því háttað, með hverja þjóð
4. fyrir sig og hverja heimsálfu, enda hefir
5. þar sjálfur hagað svo til, loptslagi, náttúru
gæðum og landsnytjum hvers lands að ýmisl-
6. ist vantar þar fleira eða færra af því sem
innbúarnir þarfnast, annaðhvort sam-
7. ar lega eða það sem vaninn hefir gjört að
8. nauðsyn. en sem þeir þá hefðu komist
9. að raun um, að þá mætti nær eða fjær
10. spanng er hver þjóð, hver heimsálf-
11. um komin uppá hina aðra, auk
12. þess sem þetta eður hitt er sömdað eður
unnið í þessu ~~lan~~ eður hinu landinu
samþjóðirnar skiptast á og kaupa hver
af annari enda hjá oss Íslendingum

hefir eins sveitin, ein sýslan og einn fjörð
ungurinn þetta af lögunum, sem hinn vant
ar. — Þetta sýnir hve nauðsynlegar
samgöngur og verzlun eru yfir höfuð og
aptur í annann stað, hve nauðsynlegt
er að vissir staðir séu sem safna megi
vörunum saman á, til að selja þar
eða kaupa, flytja þær þaðan eða þangað
í landinu sjálfu, og sömuleiðis til eða
frá öðrum löndum. Af þessu leiðir að
það er meining mín að þegar þinir vers-
lega embættismenn hafa aðsetur
sitt í kaupstöðum, gefist þeim allra
bezta færi á að hafa nákvæmann kunn
ugleik á því hvað í embættisumdæm
inu fram fer, því þangað koma fremur
en til nokkurs annarsstaðar, menn
úr öllum áttum, sem eru talandi
fréttablöð um það sem við ber nær
og fjær og menn þar að auki geta talið

spurnum fyrir um það er nakkru varð
þar geta menn og séð margann í þeim
spegli sem annarstaðar er ekki kostur
á, en sem þó opt getur verið ó missandi;
þar geta menn og við hvert tæki færi fe
fengið vissu fyrir hvernig hag þessa
eða hins er háttað og það betur en þó
maður komi á heimili hans. Því skipt
in við kaupmanninn munu optast
geta lýst, hvernin fjár hag flestra ef
ekki hvers eins, er varið, og líka ráðdeild
hans yfirhöfuð og umsagnirnar þannig
geta komist eptir ástandi einstakra
manna svo er einnig hægt að kom
ast eptir ástandi heilla héraða, eða sýslu
svo embættismanninum getur opt
riðið á miklu, enda utan umdæmis
sins, og þó það sé gott að geta séð og heyrt
með annara augum og eyrum þegar
ekki verður öðru við komið, þá eru augu

og eyru hvers eins áreiðanlegust, eins og
„sjálfs er höndin hollust„. Og þótt nú
embættis maður inn þættis í einu
hverjum öðrum stað í umdæmi sínu
geta jafnvel útvegað sér þessa kunnug
leika og þá þekking er hér ræðir um
efast eg mjög um það, því það leiðir af
í sig sjálfu og kringumstæðum
að hann getur hvergi í verka hring
sínum haft jafn mikla verkun á
aðra utan heimilis síns, eða þá er sem
hafa atkvæði við hann að sælda verði
í eins nánu og nauðsynlegu sambandi
við hans persónulegu og embættislegu
kringumstæður sem í hinum
fjölmennasta stað í umdæmi hans,
og auðvitað því betra því sem þetta
getur verið nær miðbiki umdæmis
hans. Það er því hér um bil óskiljan
legt að embættismaðurinn geti

fengid hagkvæmlegri stödu heimili sínu samkvæmt
og til gangi embættis síns, einn á fjöl-
mennustu verzlunarstödum, er
fleiri eru enn einn í umdæmi
hans, þótt honum ímyndadist að vera
sig þar gengi meira eda minna í bága
við adrar kringum stædur sjálfs hans
og enda þótt svo væri, sem sjaldan mundi
vera þó held eg að slíkt mætti ekki og
ætti ekki að takast til greina, því um
og eg hefi fyr á vikid er embætti hans
ekki ordid til fyrir hann sem einn
einstakan mann ~~heldur~~ menna
að því lúti sem hann á að hafa
fyrir hjónastu sína, sama samlegt
uppeldi; heldur vegna skyldna og
réttinda félags þess er hann á yfir að
segja og stendur í embættis legu sam-
bandi við það, það virdist því vafa-
laust skylda embættismannsins að

vera þar inn um við hamla umdæmis
síns, sem hann sér, að flestir hafa
audveldastann að gang til sín og köll-
un hans nái sem beztum til gangi

Leifur

Bersögli.

Eg ætla ekki að fara að semja langa rit-
gjörd eg vil adeins geta þess, að eg hef
engu við það að bæta sem eg sagdi í
3. tölublaði Fjallfara. Eg sé ekki að
það sé ósvitt svar til mín, sem
P. J. setur í 5. tölublad Fjallfara,
þar sem nokkrum ólíd legum, ósam-
legum og ósönnum ordum er hladið
eda réttara sagt klöngrad utan um

greinn mína eða í skorum.

Með þessum fáu orðum, hefir Pétri Jakobssyni tekist að fullvissa mig um það, að það sé hann og enginn annar sem hefir látið sér þau orð um munnfara, sem eg áður hefi um talað, en ekki er hann enn farinn að sanna þau orð sín ~~þetta lygi sitt~~) í því efni. Það er auðskilið af grein ~~hanns~~ Péturs Jakobssonar í síðasta tölublaði Fjallfara að hann ætlast til að eg fari að yrðast við hann í blaðinu. — En það er nú fyrst að taka á því að Fjallfari er alltof góður til þess að flytja þau orð er honum væri hæf, og svo síðast en ekki sízt að eg er allt of stolt og vönduð að virðingu minni til að eiða orðunum við slíkann og því líkann mann. — Einnig vil eg segja P. J. það að eg set þinga mark

nitt G. B. undir þær ritgjörðir mínar sem mér sýnist án þess að spyrja hann leyfis um það

G. B.

Dalurinn

1. Langt inná millum gjátra hnjúka
legið hefir um alda fjöld.
dalur með fökið sálar sjúka
syndanna er þykist áttast gjöld
áhyggjur þar opt endi vera
ekki vill sinna líka grátt,
á girnin dalnum inn vill styra
opt er í Mammon kallað hátt

2. Ófundin dylst þar opt í hinum
léðan náungans kynnir sér
óspart lygin þar Imis hinum

á þann kallar sem fallinn er,
óvinar bakið allir naga,
illgirnis málir dæmir blind;
hreinlyndis flík á hræsnismaga
himnskunnar breidd er út í vind.

3. Ef einhver villist uppí dalinn
er honum bezt að vara sig,
upp hér að framan eru talin
einkenni er bíða fyrir mig.
Þó geta flúið í lýgum byggð
og lifað á vonum eginn hag;
sér hvert þó skatíðsi þurt og þvíið
og sápað í hverjum laugardag.

Gamall dalbúi

Vonin

1. Vonin hjarta sem blíðkar land
uns brestur hjarta á dauða stund,
þá svíða meinin og sorgar kíf

þá sæta yngir oss þetta líf

2. Angurs sárin nær svella í barm
og svipa tárinu um ofvætinn hvarm
þá hreyfir strengina hjartans þá
svo harmur lengi ei drottna má.

3. En þú ert svikul sem annað allt
þín orðin kvikul þér treysta er valt
það sannar þekking þitt sæta mál
er svik og blekking og lygi og tál

Garðar

Um kvennaskóla

Mikið gætu ungu stúlkurnar nú á tímanum veriðað að sér, ef þær á annað borð, hefðu vilja og löngun til að læra, það sem gæti orðið þeim til gagns og sóma á lífs leiðinni í hvaða stétt eða stöðu sem þær eru, þær geta ekki

sagt einsog þær hinar eldri konur
sem álíta hafa uppá hinum nýjku
tímum vanþekkingar, hjátrúar og
hleypidóma, þá er þjóðin hafði ímugust
og á slíkum menta stofnunum sem
k. skólarnir nútíðarinnar eru, það er optast
viðkvæðið hjá gömlu konunum, „að“ það
var ekki verið að þessu í minni ung-
dæmi, að láta ungu stúlkurnar allar
fara á skóla einsog nú er„ það er mikið
rétt, því þá voru als engir kvennaskólar
til, og aðeins örnokkrar konur á öllu landinu,
sem kendu hina marg breyttu hand-
vinnu, sem hlaut vegna ókunnugrar lífs
stöðu sinnar þeirra að vera í mjög smá-
um stíl. Gamla fólkið var heldur ekki
mikið gefið fyrir að láta dætur sínar
læra mikið af þessu svo kallað fylli
sem hinir ungu og upprennandi
kvennfjöð nútíðarinnar girnast mest.

andi að kunna, en engi að síður komst
alt af eins vel af sem nú, þrátt fyrir það
þó þær væru vankunnandi í þær óþýðarlit-
og gagnslitla fikti, sem svo mikil á herzla
er lögð á, á hinum nýju kvennaskólum.
En þær kunnu aptur á móti í þess
stað það sem þeim var gagnlegra að
öllu leyti samkvæmt kröfum tímans.

Eg er ein af þeim fáu, sem held mjög
lítið af kvennaskólum vorum, einsog
þeir eru nú, það vill kannske marg-
ur segja, að það sé sökum vanþekking-
ar minnar á skólunum og fyrirkomu
lagi þeirra; en mér er óhætt að segja það
að eg er þeim svo kunnug að eg get
ekki að eins látið í ljósi meiningu mína
um þá heldur get eg fyllilega rökstutt
þá meiningu.

Skilyrðin fyrir því að stúlkur
þær er fara á hina svo nefndu skóla

hafi verulega góð not af skóla veru sinni
eru: 1. Að þær séu vel undir búnar
2. Að þær séu námfúsar og iðnar
3. Að þær taki nákvæmt eftir öllu
því í skólanum sem þær sjá að betur
má fara, og færi sér sem bezt í nyt
allar þær bendingar sem kennendur
þeirra vilja veita þeim
4. Að þær geti haft tíma og leyfi til, að halda
því að minsta kosti við er þær hafa
lært. Þetta eru aðal skilyrðin fyrir
því að skóla námið verði þeim að
tilætluðum notum. — En því
miður er þessu í mörgum tilfellum
öðru vísi varið. Flestar af þeim
stúlkum sem á skólana fara eru lítt
þroskaðir unglingar sem þar af leiðandi
eru rétt að byrja á sinni algengu handa
vinnu og varla kunna rétt handtök
á nokkru vandasömu verki, hvað þá

að þær hafi fengið nokkra undirvísun í
allflestum þeim námsgreinum sem
kendar eru aðallega á skólunum. Einnig
eru margar af þessum námsmeyjum
svo fátækar, að þær jafnskjótt og þær eru
lausar af skólanum verða að gefa sig í
erfiðisvinnu hjá vandalausum húsbændum,
til að geta borgað skuldir þær er þær standa
í fyrir skólaveru sína, og þá má geta nærri
hvaða tíma þær hafa til, að halda við náms
greinum sínum; ég get hugsað mér, að það
þurfi varla hálft ár til, auk heldur lengri
tíma til að ryðja eða jafnvel gleyma
alveg því sem ekki er full lært, en
2 mun slíkt því miður eiga sér stað.
Jeg vil hafa kvennaskóla vora með
því fyrir komu lagi; að í fyrsta lagi
séu námsmeyjar skyldar að vera 2 vetur
svo framarlega að þær séu í reglulegum
skóla því það fyrst getur verið hugsanlegt

ad þær hafi veruleg not af skólaveru
sinni. Í ödru lagi það ad fögunum
sé fækkad því það eru ekki allar stúlkur
svo skarpar ad þær geti ordid fullnuma
í svo mörgum fögum sem nú eru kend,
einkum ef þær eru ekki nema einn
vetur, þá liggur það í augum uppi ad
það hlýtur ad verda kák, ad taka þátt í öll
um námsgreinunum, bædi bóklegum
og verk legum, hvort sem þær eru hneigd
ar fyrir þær eda ekki. Eg hygg ad sumar
náms meyjarnar, hafi mjög litla löngun
til ad taka þátt í öllum námsgreinunum
og þar af leidir, ad alt námid verdur sem
reykur og ekkert fulllært. Einn gádur
máshátter segir „Natturan er náminu
ríkari„ og það er líka alveg rétt.

Það er því mitt álit ad tíma
kenslan sé ad mörgu leiti betri,
heppilegri, og gagnlegri, ad minnsta-

kostiad þúleygiad, hvad sitt gæti sitt í þann þátt
ordid lært til hlýtar. — En svo segja aftur
adrir ad „Hún er líka dýrari„ það er mikid
rétt, en mér finnst ad engin stúlka ætti
ad horfa í það heldur hafa það eitt fyrir
augum mid ad læra það, og þar sem hún
hefir mest og bezt gagn af tímanum og
kenslunni. Eg hefi heyrt margar stúlkur
segja „Það er mikill munur á því ad
fá fría kenslu í skólunum, og ad þurfa
ad borga fyrir kenslu í þeim sama, 5 aura
um klt.inann og 15.–25 aura fyrir kenslu
í útsaum„ Það er satt þetta er dýrt, en
stúlkur þurfa líka ad gefa med sér í annad
hundrad krónur, í skólunum, fyrir hvern
vetur.

Einn af skólum vorum, hinn svo kall
adi húss og bústjórnar skóli, er sérstak-
lega ætladur til ad kenna ungum stúlk-
um innislegt sem ad hússhaldi og bústjórn

lýtur

þar er kent til dæmis matar til búningur,
bordlagning, tauþvottur, gólfþvottur,
straujing, og fleira. þetta er alt saman
mjög nauðsynlegt ad kunna því verdur ekki
neitad, því þad vitum vér ad fyrir mörgum
ef ekki flestum stúlkum liggur þad
einhverntíman á lífsleidinni, ad verda
húsmædur, eiga yfir húsum og hjúum ad
ráda, og þá er betra ad geta sagt fyrir og
leidbeint ödrum af sem mestri þekkingu
í hvadá verki sem er.

Eg álít nú reyndar ad stúlkur þurfi
als ekki á hinum ádur nefnda skóla til
þess ad læra þetta alt saman og jafn
vel fleira og meira, þær geta sem sé vanid
sig á fín hús hjá þeim húsmædrum
sem eru vel ad sér í ádur upp töldum
fögum, þær geta þar fengid kaup í stad
þess, ad þurfa á skólanum ad gefa med
sér, 60 krónur um mánudinn en eg

ad ádur lært öll þau verk sem kend
eru á skólanum, ótalinn er þó enn
sá munur hversu mikid meira þær
hafa ad gjöra á skólanum heldur en
í all flestum privat húsum, því skólinn
er afar stór og hefir mikla umsetningu,
og er því þar af leidandi ærid ad starfa

Eg bid hina heidrudu lesendur Fjallkonu
ad leggja ekki þá meiningu í þessar fáu
og ómerkilegu línur, ad eg sé á móti
mentun ungu stúlknanna; nei
(þad) því fer fjærri ad svo sé þvert á
móti; eg er hinni hátt virtu frú Þóru
Melsted mjög innilega þakklát fyrir þad
hversu hún hefir unnid ad því med alúd
og dugnadi ad koma á stofn skóla í
Reykjavík, 1874 hinum fyrsta kvenna skóla
landsins. {sem [illegible] hefir sidan víða [illegible]} Annar var settur á stofn
á Laugalandi í Eyjafirdi, 1877, sem nú
er fluttur til Akureyrar. Hinn

þriðji á Ystríey 1883 sem nú er fluttur til Blönduóss. Ég vildi sammar leggja að þær væru fleiri, en þar framt vildi ég að breytt væri fyrir komu lagi þvírra á innsamar hatt, og einnig vildi ég óska þess að stúlkur þær sem lært hafa á þeim væru fullkomnari, námsgreinunum sem um almennt gjörist nú, og synda það í reikning að þær hefðu haft verulegt gagn af tíminum, og vitt eptir tekt því sem þeim hefir verið kent þar.

Það er als ekki meining mín með þessum línum, að þær séu allar sem koma frá skólunum sem séu ófullkomnar í námsgreinum sínum nú því fer betur, það eru aðeins þær sem eru illa undir búnar er þær byrja skólanámið, og eru svo sumar eptir til öll ekki nema einn vetur. Mér finnst það því liggja

í tilsutarins eðli að þær stúlkur séu ekki fullkomnar, í þeim mörgu námsgreinum sem nú eru kendar í skólunum, en þó vil ég líka að þær játi það en finnist ekki meira til um lærdóm sinn en gaf í tófi gegnir.

Enda ég svo þessar fáu línur með þvírri ósk og von að enginn leggi ranga og öfuga meiningu í orð mín

Sif

Svör við spurningar í síðasta tölubl. Fjallfara

1. Líf er krafta sameining framhyltra hvötum hins lifrana í baráttunni gegn hinu ólifrana.
2. Hin er hin hreinasta og göfugasta eiginlegleiki mannshjartans, af arfleifð þess frá hinni upp haflegu mynd hins afullta mannedlis.

3. Hatur er hid dásamlegasta af sprengi á
öllum att bakki tunnar mannlegu sjúllu
4. þannig ad andlegir og líkamlegir
hafileglikar hans séu i fullu samræmi
við hafileglika og til finningar þess
sem eltkunnar á ad njóta.
5. það er hið að nefnd arflust, ósjúkramannsins
6. það sem ber Gósartann vott um dygð
og almatt og heilagleik hofundar alls
dásemdar verka.
7. þeirrar andlegðar sem er þar um að vera
honum sem langstæarandi gagn og kennarar
8. Í því ad hafa aflad sér tunnar áður nefndu andlegðar
9. Hver af höfudskepnunum getur haft jafnan
il áhrif á flest frumefnin til breytingar og hver
getur afurkad eins mikli og — Aðvarant
10. þar kemur til greina til finning einstaklings.
ins. Mer þykir hinn dökkblái Stegurstur
11. þá eru stoff hins aðri partar mannsins, án
nokkurs sambands eða framskvæmdar stjórn
hins á aðri partar
12. Litur er ekkert annad en mismunandi
verkanir og á krif þinna ýmsu hluta á ljósgeislana
og aptur kast þeirra til augnanna.
13. Hljóð eru á krif þau sem sveiflu myndunin
í sérhverjum föstum hlut hefur á eyrað. L